

W dniach 20-21 września 2017 odbył się w Kielcach kolejny zjazd archiwistów, który objął patronatem Prezydent RP Andrzej Duda. Tegorocznym hasłem była „Archiwistyka bez granic”. Zjazd przyjął formę wielowątkowej konferencji, w ramach której odbyło się 5 warsztatów, 19 paneli, jedno forum i 4 sesje plenarne ([program](#)). Wystąpiło na nich stu kilkudziesięciu referentów z instytucji polskich i zagranicznych, a kolejni brali udział w dyskusjach. Obrady miały miejsce głównie w budynkach Politechniki Świętokrzyskiej, a dwa panele w archiwach kieleckich – państwowym i kościelnym. W związku z tym, że wydarzenia odbywały się równolegle, niemożliwe było wzięcie udziału we wszystkich, i z tego powodu nasza relacja jest niepełna. Głosy pozjazdowe można poznać także np. na

[lfar](#)

.

Przed rozpoczęciem Zjazdu odbyły się pierwsze panele i warsztaty, które często, ze względu na dużą liczbę uczestników, też miały formę prezentacji i wykładów z elementami dyskusji. Warsztaty „Obsługa użytkowników trudnych, czyli o tym jak nie dać się zaskoczyć” przygotowała i poprowadziła Marlena Jabłońska. Przybrały one formę dyskusji, wymiany myśli i doświadczeń dotyczących procesu udostępniania materiałów archiwalnych oraz sposobów postępowania z różnymi typami tzw „trudnych” klientów. Całość warsztatów została wzbogacona o prezentację przygotowaną przez moderatorkę. Przedstawiła ona najważniejsze kwestie związane z cyklem udostępniania dokumentacji archiwalnej. Jako pierwszą wskazała udostępnianie jako najważniejsze zadanie i funkcję archiwum. Wyartykułowany został tu jednocześnie wniosek, iż udostępnianie archiwaliów rozpoczyna się już w momencie uświadomienia sobie potrzeby skorzystania ze źródeł archiwalnych. Następnie M. Jabłońska omówiła cały proces udostępniania i opisała jego kontekst, rozumiany jako określenie tematu poszukiwań oraz zasad udostępnienia sformułowanych w sposób konkretny i zrozumiały dla użytkownika. Jako kolejny punkt zwrócono też uwagę na uczestników procesu – archiwistę i użytkownika oraz ich relacje. Na podstawie omawianego problemu rozwinęła się dyskusja na temat roli jaką archiwiści – pracownicy pracowni naukowych w archiwach – spełniają w procesie udostępniania. Pojawiły się głosy, że coraz częściej archiwista przybiera niejako rolę nauczyciela i przewodnika w całym cyklu udostępniania, szczególnie wobec tzw. „nowych” użytkowników, odwiedzających pracownię po raz pierwszy, lub takich, którzy nie są odpowiednio merytorycznie przygotowani do prowadzenia poszukiwań archiwalnych. Następnie omówione zostały procedury i techniki udostępniania w sytuacjach trudnych, tj. brak pomocy ewidencyjnych, odmowa dostępu do materiałów archiwalnych, niesprzyjające warunki pracy. W dyskusji stwierdzono, że cechą, jaką powinien odznaczać się archiwista w tzw. „trudnej sytuacji”

z klientem jest asertywność oraz umiejętność jasnego i czytelnego argumentowania swoich racji, dotyczących np. odmowy udostępnienia materiałów archiwalnych.

W dalszej części warsztatów zdefiniowano typy klientów „trudnych” oraz dokonano analizy ich postaw i zachowań. W trakcie debaty uczestnicy podzielili się swoimi spostrzeżeniami i doświadczeniami na ten temat. Na zakończenie panelu uczestnicy wraz z jego moderatorką skonstatowali, iż w procesie udostępniania kluczowymi cechami, wpływającymi na jego jakość są: profesjonalizm w podejściu do użytkownika, związane z nim rzetelność i kompletność udzielanych informacji, które powinny być aktualne i ogólnodostępne, oraz umiejętność identyfikacji i analizy potrzeb klientów.

Warsztaty „Elektroniczne zarządzanie dokumentacją” moderował Jarosław Orszulak. Rozpoczął je od omówienia metadanych, którymi opisywane są – lub być powinny – dokumenty i sprawy w systemach EZD. Przypomniął, że zmiana systemu pracy w kancelariach sprawia, że to twórcy dokumentacji są zobowiązani do jej właściwego opisywania. Opierając się na ponad 10-letnim doświadczeniu, od czasu wprowadzenia w 2006 r. rozporządzenia MSWiA w sprawie niezbędnych elementów struktury dokumentów elektronicznych, wskazywał wątpliwości i rozbieżności przy formułowaniu różnych metadanych i sugerował sposoby ich standaryzacji. Po nim zabrała głos Ewa Perlakowska, która omówiła kilka zjawisk występujących w kancelariach, w których stosowany jest system EZD jako podstawowy lub wspomagający. Podkreślała, że szczególną dbałością trzeba otaczać sprawy, których akta mają postać i tradycyjną, i elektroniczną, aby nie dopuścić do ich zdekompletowania. Wspomniała o koncepcji składów chronologicznych (pism wpływających, pism wewnętrznych, dokumentów elektronicznych, które ze względu np. na wielkość nie mogą być wprowadzone do systemu), przyznając, że w kancelarii pracującej w systemie elektronicznym można zorganizować skład dokumentów dowodowych, których postać tradycyjna wynika z różnych przepisów prawa. Zasygnalizowała też potrzebę ustalenia, jak dokumentować sprawy prowadzone bez dokumentów, np. w systemach workflow. Do zagadnienia tego nawiązał kolejny mówca, Kazimierz Schmidt. Mówiąc o uniwersalności systemów EZD, wskazywał ich słabsze punkty. Za istotny powód kłopotów z cyfryzacją pracy uznał m.in. przywiązanie do poczty elektronicznej jako sposobu procedowania części spraw poza systemem EZD, w którym taki tryb nie jest odzwierciedlany; przepisy prawa wymagające dokumentu z pieczęcią; brak przepisów i praktyki przekazywania elektronicznych akt spraw między urzędami. Wspomniał przy tym o pracach nad opracowaniem standardu paczki administracyjnej – analogicznie do paczki archiwalnej. Zarysował też perspektywę odchodzenia od systemów EZD w stronę systemów dziedzinowych oraz przygotowania węzła krajowego identyfikacji elektronicznej. W dyskusji zaznaczono koszty i trudności z utrzymaniem dokumentacji certyfikowanych podpisów elektronicznych, a także szacowane koszty utrzymania dokumentacji elektronicznej, które mogą być wyższe niż w przypadku dokumentacji tradycyjnej. Moderatorem panelu „100 lat archiwów społecznych” był dr Tadeusz Krawczak, dyrektor

Archiwum Akt Nowych, który otwierając obrady nawiązał do znaczenia tych zbiorów dla historii naszego kraju oraz inicjatywy, której przesłaniem była ochrona tych unikatowych materiałów i ich popularyzacja wśród społeczeństwa. Potem wystąpił Włodzimierz Janowski, który przedstawił zarys podstaw prawnych funkcjonowania organizacji społecznych, poczynając od pierwszych dni niepodległości do chwili obecnej. Zasadniczym wątkiem wystąpienia było ukazanie ewolucji prawa o stowarzyszeniach ze szczególnym uwzględnieniem procedur rejestracyjnych organizacji społecznych, roli organów rejestrowych i trybu likwidacji oraz dokumentacji organizacji społecznych znajdującej się w poszczególnych zespołach archiwalnych szczebla centralnego. Omówił również kwestie nadzoru archiwów państwowych nad organizacjami społecznymi przez pryzmat obowiązującego ustawodawstwa archiwalnego. Następnie głos zabrał T. Krawczak, który zaprezentował przegląd archiwaliów wytworzonych przez organizacje społeczne, przechowywanych w archiwach państwowych, a w szczególności w zasobie Archiwum Akt Nowych. Omówił historię tworzenia Archiwum Czynu Niepodległościowego i Archiwum Polonii oraz scharakteryzował wybrane zespoły archiwalne, zawierające materiały organizacji społecznych końca XX i początku XXI w. oraz efekty ponad 20-letniej działalności na polu archiwistyki społecznej. Na koniec zaprezentował przykładowe archiwalia organizacji społecznych, wzbogacających narodowy zasób archiwalny. Wystąpienie Zbigniewa Króla „Archiwa społeczne w Polsce – bieżąca działalność, opieka nad zbiorami i metody pozyskiwania materiałów do zasobu AAN – uwagi problematyczne” miało na celu zaprezentowanie zgromadzonym sposobów prawnych, organizacyjnych, logistycznych i metodologicznych pozyskiwania archiwów społecznych. Referent omówił również w oparciu o wybrane przykłady warunki przechowywania zbiorów archiwalnych. Podkreślił też znaczenie doświadczenia osób odpowiedzialnych za przechowywanie dokumentacji w archiwach społecznych. Na koniec wspomniał o przyczynach oddawania zbiorów społecznych do archiwów państwowych. W drugiej części wystąpienia, w zastępstwie Małgorzaty Król, omówił też ewidencjonowanie i opracowanie materiałów archiwalnych organizacji społecznych w AAN. Zaprezentował również zainteresowanym wybrane przykłady takich zbiorów, podkreślając znaczenie, jakim dla archiwisty jest pomoc darczyńców w opracowaniu tychże dokumentów. Na koniec przedstawił dotychczasowe doświadczenia w dziedzinie przygotowania ewidencji organizacji społecznych w AAN. W dalszej części panelu Mariusz Olczak omówił metodykę współpracy archiwów państwowych z organizacjami społecznymi i osobami prywatnymi, jaką AAN prowadzi od połowy lat 90. XX w. W dalszej części wystąpienia przedstawił proces utworzenia w AAN Archiwum Polonii i Archiwum Czynu Niepodległościowego. Zapoznał także słuchaczy z działaniami AAN w zakresie projektu Archiwa Rodzinne, stwierdzając jednocześnie, iż nie bez znaczenia dla tego rodzaju inicjatyw jest rola mediów.

Iwona Pogorzelska przedstawiła później wybrane przykłady akt organizacji społecznych, przechowywanych w zasobie Archiwum Państwowego w Kielcach, i ich znaczenie dla historii regionu. Oprócz prezentacji archiwaliów prelegentka omówiła również możliwości ich wykorzystania w ramach działalności popularyzatorskiej prowadzonej przez Archiwum. Zwróciła także uwagę na potrzebę współpracy archiwum z obecnie istniejącymi tego rodzaju organizacjami, jako przykład promocji regionu i kraju w szerokich kręgach społeczeństwa. Na zakończenie Bartosz Nowożycki oraz Robert Górski przedstawili swe doświadczenia ze współpracy z instytucjami polonijnymi w USA, takimi jak Instytut Józefa Piłsudskiego oraz Polish Music Center, które gromadzą i przechowują dokumentację dotyczącą historii Polski, dziejów emigracji oraz stosunków polskoamerykańskich. W oparciu o własne możliwości i pomoc Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Naczelnej Dyrekcji Archiwów

Państwowych organizacje te porządkują, katalogują, udostępniają i digitalizują materiały archiwalne, a uczestniczący w tych pracach archiwiści delegowani przez NDAP pomagali i pomagają w rozwiązywaniu problemów metodycznych i własnościowych.

Panel „Zarządzanie dokumentacją współczesną – w kierunku EZD i Records & Information Management” zorganizowała i prowadziła Małgorzata Szabaciuk. Jako pierwsza wystąpiła na nim Joanna Chojcka, prezentując „Zarządzanie dokumentacją współczesną – ograniczenia i możliwości w praktyce archiwalnej”. Wychodząc z założenia, że zarządzanie jest procesem, uznała, że początkiem zarządzania dokumentacją jest jej tworzenie i świadome zachowywanie w określonym kształcie. Jednym z elementów zarządzania jest też udostępnianie czyli nawiązywanie relacji z użytkownikiem. W tym obszarze referentka zauważyła symptomy funkcjonalnego kryzysu wizerunkowego archiwów. Odwołując się do „Strategii archiwów państwowych na lata 2010-2020” sugerowała jej ewaluację i wpisanie do niej zarządzania dokumentem elektronicznym, które miałyby istotny wpływ na wizerunek archiwów, zgodny z obecnym trendem zmiany profilu gospodarczego na usługowy. Krzysztof Narojczyk, próbując odpowiedzieć na pytanie, w jaki sposób archiwiści mają zdobyć kwalifikacje do wykonywania tych zadań, przedstawił „Records Management jako przedmiot kształcenia akademickiego”. Większość wykładu zajął rys historyczny wprowadzania tego profilu kształcenia na uczelniach Kanady, Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii – w formie studiów lub kursów. Na zakończenie przedstawił mapę Polski z zaznaczonymi miejscami, w których prowadzone jest obecnie kształcenie archiwistów – jako samodzielny kierunek lub specjalizacja, głównie na studiach historycznych, ale także przy bibliotekoznawstwie i bezpieczeństwie narodowym. Inną historię, rozwoju archiwów i archiwistyki w Australii, przybliżył Leszek Pudłowski w wykładzie „Od stajni Augiasza do modeli continuum dokumentacji. Początki australijskiej archiwistyki i zarządzania dokumentacją”. Zgromadzeni mieli okazję poznać barwnie przedstawione dzieje, liczące około stu lat, w czasie których decydowały się losy archiwaliów między biblioteką a War Memorial. Poznali też głównych aktorów tych wydarzeń – Iona Macleana, pierwszego Narodowego Archiwistę Australii, R.G. Neale'a, pierwszego Dyrektora Generalnego Archiwów Australii i T. R. Schellenberga, który mimo krótkiego pobytu w tym kraju wywarł duży wpływ na kształt australijskiej archiwistyki, w tym system serii na bazie pertynencji rzeczowej. Jej wyrazem są kolejne wydania podręcznika „Keeping archives”. Kolejny referent Paweł Pietrzyk w intrygująco zatytułowanym wystąpieniu „Współczesne kancelarie – czy grozi nam totalny kataklizm?” przedstawił refleksje wynikające z obserwacji poczynionych głównie w trzech instytucjach – Naczelnej Dyrekcji Archiwów Państwowych, Archiwum Państwowym w Łodzi i Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Stwierdził, że czas wprowadzania elektronicznego zarządzania dokumentacją sprzyja istnieniu systemów kancelaryjnych mieszanych – dziennikowo-bezdiennikowych. Uznał, że pieczołowicie przygotowane instrukcje kancelaryjne często nie są przestrzegane, bowiem wdrażane systemy EZD zmuszają do stosowania określonych procedur, a producenci tych systemów wyrastają na ważnych graczy na polu kancelaryjnym. Wspomniał też, z dużą rezerwą, o projektowanym systemie EZD RP. Wypowiedź spuentował stwierdzeniem, że kataklizm nie grozi, ale rozpoczął się długi okres przejściowy. W związku z nieubłagany upływem czasu Małgorzata Szabaciuk swoje wystąpienie „Zarządzanie bezpieczeństwem informacji a zarządzanie dokumentacją współczesną” streściła w kilku zdaniach informując, że Ogólne Rozporządzenie o Ochronie Danych Parlamentu Europejskiego i Rady UE z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych (RODO) weszło w życie 17 maja 2016 r. Kraje europejskie powinny

uwzględnić je we własnych porządkach prawnych do 25 maja 2018 r. Będzie to miało swoje konsekwencje także w archiwach, które przechowują materiały zawierające wiele danych osobowych.

Panel „Doświadczenie i edukacja – drogi do zawodu archiwisty”, który poprowadziła Alicja Kulecka, miał na celu zaprezentowanie metod osiągania profesji archiwisty w kontekście współczesnej oferty edukacyjnej. Pierwszym wystąpieniem był referat Ireny Mamczak-Gadkowskiej, która zajęła się kwestią „Doświadczenia i edukacji archiwistów okresu międzywojennego”; jego podtytuł brzmiał: „Drogi do zawodu archiwisty kadry archiwalnej okresu międzywojennego”. W swoim wystąpieniu autorka dokonała analizy stanu zatrudnienia w państwowej służbie archiwalnej w okresie II Rzeczypospolitej. Zwróciła uwagę na fakt, iż zwiększenie liczby archiwów w latach 20. XX w. wygenerowało potrzebę zatrudnienia w archiwach państwowych coraz bardziej wyspecjalizowanej i wykwalifikowanej kadry archiwalnej. Autorka scharakteryzowała również poziom wykształcenia i wiedzy praktycznej archiwistów zatrudnianych w archiwach okresu międzywojennego, zwracając jednocześnie uwagę na fakt, że był on dość wysoki. Zobrazowaniu powyższego stwierdzenia miały służyć przedstawione statystyki: w archiwach liczba profesorów i adiunktów wynosiła wówczas ok. 60% ogółu kadry archiwalnej. Pozostałą część stanowili magistrowie – ok. 25%, a tylko 12% – osoby ze średnim i niepełnym wykształceniem. Na zakończenie swojego referatu I. Mamczak-Gadkowska skonstatowała, iż obsadzanie stanowisk urzędniczych w państwowej służbie archiwalnej było ważnym zadaniem władz archiwalnych II Rzeczypospolitej.

Kolejnym wystąpieniem w omawianym panelu był referat Wiesławy Kwiatkowskiej, która omówiła zagadnienie „Różne drogi przygotowania do zawodu archiwisty”. W referacie przedstawiony został przegląd różnych form kształcenia archiwistów, realizowanych we współczesnych systemach edukacyjnych z uwzględnieniem ich kontekstu historycznego. Ważnym elementem wystąpienia było także dokonanie oceny ich przydatności w świetle potrzeb poszczególnych typów archiwów (państwowych, zakładowych itp.) oraz innych instytucji zajmujących się przechowywaniem dokumentacji. Następni prelegenci – Agnieszka Rosa i Hubert Mazur – omówili kwestię „Kompetencji edukatora archiwalnego a uniwersyteckiego kształcenie w zakresie archiwistyki”. Autorzy zwrócili uwagę na fakt, iż obecne kształcenie archiwalne nie przygotowuje odpowiednio do pełnienia funkcji edukatora archiwalnego. Cennym elementem omawianej prelekcji była analiza treści nauczania realizowanych w ramach przedmiotów związanych z działalnością edukacyjną archiwów prowadzonych na kierunkach archiwistycznych w różnych ośrodkach akademickich. Następnie głos zabrał Tomasz Matuszak, który wygłosił referat na temat „Archiwista na współczesnym rynku pracy”. W swoim wystąpieniu podjął próbę odpowiedzi na pytania, czy współczesny system kształcenia archiwistów odpowiada oczekiwaniom rynku pracy oraz jakie są kryteria decydujące o wyborze takiej ścieżki zawodowej.

Magdalena Heruday-Kielczewska zaprezentowała z kolei zagadnienie „Kształcenia archiwistów we Francji”. Autorka omówiła system edukacji archiwalnej we Francji, którego podstawą są dwa główne ośrodki: Ecole Nationale des Chartres oraz Institut National de Patrimoine (Narodowy Instytut Dziedzictwa). Prelegentka zaznaczyła również, że kształcenie w ramach specjalności archiwalnej można odbywać także na kierunkach humanistycznych prowadzonych w niektórych ośrodkach akademickich we Francji. Kolejne wystąpienie, na temat „Roli praktyki i doświadczenia w warsztacie zawodowym archiwisty”, przedstawiła Anna Barszcz. W swoim referacie scharakteryzowała związek między pracą archiwisty a długością jego stażu oraz kompetencjami nabywanymi w trakcie studiów a faktycznymi wymaganiami, jakie narzuca

miejsce pracy. Całość rozważań została przedstawiona w świetle doświadczenia, jakie prelegentka zdobyła pełniąc funkcję naczelnika Archiwum Rady Ministrów. Ostatnim wystąpieniem był referat Roberta Górskiego na temat: „Kształcenie archiwistów przez Stowarzyszenie Archiwistów Amerykańskich i ich programy edukacyjne”. Autor dokonał charakterystyki działalności Stowarzyszenia, które powstało w 1936 r. w perspektywie jego bogatej oferty edukacyjnej, na którą składają się takie działania jak: organizowanie kursów archiwalnych i studiów uzupełniających, warsztatów i seminariów poświęconych zagadnieniom z dziedziny archiwistyki.

Wiesława Rutkowska wita gości, fot. Kamil Dziewit

Środowe obrady plenarne zgromadziły ponad 700 osób, w tym zaproszonych gości reprezentujących organy władzy i instytucje naukowe. Po oficjalnym otwarciu zjazdu, powitaniu gości i ich wystąpieniach, Adam Massalski przedstawił wykład „Tradycje Kielc jako ośrodka archiwalno- historycznego”. Początki życia naukowego odnalazł w pierwszej połowie XVIII wieku. Pierwsi archiwiści rozpoczęli działanie wiek później, kiedy od 1816 r. zaczęła działać Komisja Województwa Kieleckiego. W połowie XIX w. zaczęły rozwijać się w Kielcach badania historyczne, a archiwum państwowe rozpoczęło działalność na początku lat 20. XX w. Profesor Massalski przypomniał także powojenne losy środowiska naukowego w Kielcach i kolejne siedziby Archiwum Państwowego. Po nim zabrał głos Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych Wojciech Woźniak. W treści wystąpienia zatytułowanego „Archiwistyka w Polsce – mapa aktualnych wyzwań” zasygnalizował nie tyle zagadnienia dziedziny nauki, ile obszary, jakimi archiwa państwowe powinny zająć się obecnie. Zaliczył do nich zadania z zakresu udostępniania, także danych i kopii cyfrowych online, czemu sprzyjać mają programy digitalizacji oraz zmiana metodyki opisu z uwzględnieniem jego automatyzacji. Kolejnym zadaniem jest wypracowanie metod zarządzania dokumentacją elektroniczną już na przedpolu archiwalnym, w tym np. certyfikacja przez archiwa systemów EKD. Następnym tego powinno być przygotowanie do przejmowania dokumentacji elektronicznej – z systemów EKD, rejestrów publicznych, stron internetowych, forów dyskusyjnych oraz danych nieuporządkowanych. Jako zagadnienia wiążące się z archiwami państwowymi wspomniane zostały archiwa społeczne, które powinny postępować zgodnie z przyjętą metodyką i współtworzyć system informacji, oraz

dokumentacja niearchiwalna – głównie osobowo-płacowa i przebiegu studiów. Istotnym zadaniem jest też dbałość o rozwój infrastruktury koniecznej do zachowania zasobu archiwalnego – zarówno w postaci fizycznej (obecnie w archiwach przechowywane jest 320 km, a na przedpolu 500 km), jak i logicznej – do przechowywania kopii cyfrowych i dokumentów elektronicznych. Na szersze obszary powiódł słuchaczy Władysław Stępnia, przedstawiając „UNESCO wobec ochrony dziedzictwa kulturalnego i archiwów”. Rozpoczął od uwagi, że antropocentryczną koncepcję człowieka zastępuje koncepcja heliocentryczna, co zobowiązuje do respektowania i realizacji idei zrównoważonego rozwoju. Konsekwencją tego jest wpisywanie na Listę światowego dziedzictwa wytworów zarówno człowieka, jak i przyrody, zgodnie z Konwencją w sprawie ochrony światowego dziedzictwa kulturalnego i naturalnego, uchwaloną w 1972 r. Zwrócił uwagę na odrębną Listę reprezentatywną niematerialnego dziedzictwa kulturowego. Przypomniał także, że impuls do przygotowania Zaleceń UNESCO w sprawie zachowania i dostępu do dziedzictwa dokumentacyjnego, w tym dziedzictwa cyfrowego, dała IV Międzynarodowa Konferencja Programu Pamięć Świata, która odbyła się w Warszawie w 2011 roku. Zalecenia te opublikowano w 2016 r. - profesor Stępnia podkreślił, że skierowane są one do wszystkich właścicieli i przechowawców. Na zawód archiwisty i przygotowanie do niego spojrzała Alicja Kulecka, przedstawiając „Doświadczenie i edukacja: dydaktyka historii wobec wyzwań współczesności”. Rozpoczęła nostalgicznie – od wspomnień pośmiertnych archiwistów – analizując ich drogi życiowe i zawodowe. Zauważyła, że zakres kompetencji wymaganych w archiwach historycznych różni się istotnie od potrzeb archiwów zakładowych, a normy metodyczne są zastępowane instrukcjami obsługi systemów informatycznych. W wypadku systemów EZD konieczne jest na etapie kształcenia nie tylko przekazywanie teorii, ale i nauczanie posługiwania się nimi. Wyraziła też przypuszczenie, że równie prawdopodobne, jak przekazywanie do archiwów historycznych elektronicznych paczek archiwalnych, może stać się przekazywanie tym archiwom uprawnień do określonych modułów działających systemów EZD. W związku z nieobecnością Waldemara Chorażyczewskiego, temat „Globalna republika archiwistów” nie został przedstawiony. Sesję plenarną zakończył Krzysztof Skupieński wystąpieniem „Co znaczy dzisiaj interdyscyplinarność archiwistyki?”. Nawiązał do tematu zjazdu i do wyrażonego w trakcie jego otwarcia wezwania Wojciecha Woźniaka, który twierdził, że żadne granice nie są wieczne i należy dążyć do ich przekraczania. K. Skupieński zapytał, czy zatarcie granic archiwistyki nie zakończy się zatarciem jej odrębności jako dyscypliny naukowej. Przypominając szerszy i węższy zakres zainteresowania badawczego archiwistyki, zachęcał raczej do dyskusji nad jej obecną postacią i miejscem wśród innych nauk. Czy jest samodzielna? Czy system kształcenia i nadawania stopni naukowych raczej temu nie przeczy? Konieczne jest ciągle definiowanie jej istoty i granic właśnie. Można uznać, że nadal głównym przedmiotem jej zainteresowania pozostaje dokument, jednak jest to wspólne dla wielu nauk. Proponował więc powrót do źródeł, do definicji dyplomatycznych, przywołując takich klasyków, jak Jean Mabillon i Paoli Cesare, a także najnowsze badania Luciany Duranti. Szukając tożsamości i odrębności archiwistyki, należy pamiętać, że jedynie ta nauka oraz dyplomatyka i records management mają dokument w centrum uwagi, więc związki z nimi mogą sprzyjać rozwojowi archiwistyki.

VII Powszechny Zjazd Archiwistów Polskich

Wpisany przez Adam Baniecki

środa, 04 października 2017 20:35 - Poprawiony środa, 04 października 2017 21:13

